

El túnel, 2

continua l'entrevista, dins del túnel, buscant com eixir a la llum. També li dic a l'entrevistador que hi ha molta gent valuosa en el món universitari, cultural, en entitats cíviques, que pensen que sense una alternativa política no es pot fer res, que tot continuarà igual. L'eixida no vindrà dels grans partits: els uns, els que governen, perquè ja estan bé com estan, i els altres perquè només pensen en ells mateixos, en la cosa interna... Tot plegat suposa una sensació d'impotència, una degradació moral en el sentit que molta gent que hauria d'estar implicada, no ho està. Patim una espècie de gran resignació implícita. Una resignació que afecta l'esquerra en general i també la que té un model alternatiu de país. Ve la pregunta següent: "Hi pot haver alternativa política sense el PSPV?" No, responc, però ells mateixos haurien de pensar que així no van enlloc, estan condemnats a estar sempre igual. Veient el PSOE no imagine com poden canviar, perquè crec que no volen, no volen. El PSOE no canvia perquè no vol canviar. Hi ha una cosa molt important que són les idees, i d'això no en tenen. La gent espera una alternativa i ells no la donen perquè no la tenen. "L'existència de tants focus de malestar com estan apareixent en la societat valenciana, que pot acabar concretant-se en alguna cosa?", em pregunten. Responc: el malestar queda com a malestar, no provoca l'actitud positiva de dir: anem a organitzar alguna cosa, o anem a adherir-nos a alguna cosa de les que hi ha... Pregunta següent: "I fora del PSPV, per què no és consolidada res potent? El Bloc, per exemple, no passa de tindre un paper testimonial." El Bloc, dic jo, valga la irònica redundància, està bloquejat: no li dóna suport ningú des de fora. Hi ha tot un grapat de gent de col·lectius, d'entitats cíviques, del món universitari, que no s'hi volen sumar: prefereixen estar esperant què passa amb el PSPV... No ho volen perquè això requereix compromís, participació, dedicar-hi temps, esforços. A més, el PSOE encara no s'ha adonat que el Bloc hauria de ser el seu aliat natural per a una

Joan Francesc Mira

majoria alternativa. El veuen com un competidor molest i tracten de minimitzar-lo, posar-li bastons a les rodes. Com que són curts de mires, no hi veuen més enllà...

"No hi observes ni un fil de llum?", diu el periodista. Sí,

afirme jo: ací hi ha una capacitat de resistència, minoritària, però resistència, molt gran. "I com pot anar més enllà de la resistència?" No ho sé. I estic molt decebut de tot eixe món intel·lectual, acadèmic, que està passiu. L'única manera que passe alguna cosa és que aquesta gent done suport a unes determinades forces polítiques, i fer-les créixer. Però no ho volen veure. Passen anys i anys i tot continua igual. Es queixen, protesten, fan tertúlies, escriuen algun article però allà estan, passius, com si res no tinguera solució. Coses així deia ho, però en aquesta sèrie d'entrevistes sobre el túnel valencià hi ha qui n'ha dites de més grosses i contundents. Posem Vicent Partal, que afirma: "Ací els dos models de país són clars: un, el de seguir igual, una regió d'Espanya, a favor de Madrid en tot el necessari i el rebot anticatalà; l'altre, mirar cap a Barcelona, cap a Catalunya i, a través d'això, mirar cap a Europa, modernitzar la societat... Clar, el PSOE està més amb el primer model. El PSOE, torne a dir-ho, no ha representat mai un model alternatiu al PP. El resultat és que va desfilant-se, quedant-se en no res." I que afirma també: "El nacionalisme cultural no ha entès que necessita una plasmació política. Si vols que això s'assente necessites una força política i crec que d'això encara no se n'han adonat." I que conclou: "El PSOE va camí d'afonar-se i això és una oportunitat. L'aprofitaran els nacionalistes? No ho sé. Els ecologistes? Esquerra Unida no ho crec. Ara s'obri l'alternativa i si algú li disputa l'alternativa al PSOE, el 40% anirà darrere d'ell. No estem parlant del 5%, sinó del 40%. El PSPV no és alternativa de res, el PSPV com més prompte desaparega millor. No hi ha renovació possible." Hi ha una llum al final del túnel, en efecte. Hi ha salvació, però no dins d'una trista església sinó fora.

"Ací hi ha una capacitat de resistència, minoritària, però resistència, molt gran. 'I com pot anar més enllà de la resistència?' No ho sé. I estic molt decebut de tot eixe món intel·lectual, acadèmic, que està passiu. L'única manera que passe alguna cosa és que aquesta gent done suport a unes determinades forces polítiques, i fer-les créixer. Però no ho volen veure"